

**Aby se
rozhojnila
vaše
naděje**

Řím 15,13

živá! SLOVA

5 — 1992
ROČNIK XXIV

magnet

Na pohrebnom zhromaždení som počul pekný príbeh zo života vedca Izáka Newtona. Raz mu vrazil akisi novinári dali otázku: "Pán Newton, vy veríte v Boha?" - "Áno" - odpovedal Newton. "A veríte aj vo vzkriesenie z mŕtvych?" - "Prirodzene, Pán Boh to iste všetko dokáže." - "Máte pre takéto tvrdenie nejaké dôkazy?" pokračovali novinári ďalej. V tom Izák Newton zobrajal za hrst drevených pilín a za hrst pilín železných a urobil z toho akúsi zmes. Potom zobrajal magnetovú podkovu a priblížil ju ku zmesi. Odrazu len všetky železné piliny povyskakovali k magnetu a prisali sa k nemu. Drevené zostali nepohnutne ležať na svojom mieste. "Vidite," hovorí Newton, "tak nejak je to aj so vzkriesením veriacich v Boha, ktorým Kristus pre svoju obeť na golgotskom kríži odpustil hriechy a zmieril ich so svojím Otcom. On, tvorca magnetu je sám tým úžasným magnetom, ktorý má dosť síl, aby akýkoľvek prach z našich tiel, kdekoľvek by bol rozptýlený, v okamihu pritiahol k sebe".

Newtonov pokus zabrajal, mnohým pomohol k viere vo Všemohúceho a k večnej záchrane.

Každú chvíľu chodíme na cintoríny, odchádzame jeden po druhom. Nedávno som s kolegom večeral, bol plný sýl a humoru, plný plánov do budúcnosti. O pol druhej v noci zvonil telefón. Kolegová súsedka ma zobudila zo sna, aby mi oznámila otriasnú správu: Kolega Šaňo je mŕtvy. Ako sa vracał domov, na prechode pre chodcov ho zachytilo osobné auto a fažkým zraneniam podľahol... Jeho vieri posúdi ten najlepší Sudca. Ide tu však o vzkriesenie, o nádej v ľudskej bolesti pri lúčení. Tak ako tomu veril Newton, tak tomu verili milióny veriacich v minulosti a veria aj dnes. Je na každom z nás, aby sme prijali Ježiša Krista ako Pána a ak zomrieme, budeme vzkriesení, budeme s Ním večne žiť v nebi.

jk

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá číslo 5 Kčs. - Rozšiřuje administrace. -

Dezizové konto pro příspěvky zahraničních odběratelů: Komerční banka Vsetín, č. účtu: 34278-76159-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadaj pošta Vsetín. - Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

NA KRISTOVACE DEJIN

tanuli jsmec, podobně jako již v dějinách naši předkové všeckrát, na osudovém rozcestí. Jsme svědky převratných historických událostí, které budou mít dalekosáhlé důsledky pro život našich národů a na dlouhá léta je pojmenují. Jaké budou, to nikdo nedokáže odhadnout. Manželství našich dvou národů - Čechů a Slováků se zdá být definitivně rozbito, rozchod se zdá být nevyhnuteLNÝ. Co se stane, až dojde k "majetkovému vyrovnání"?

Nedostaneme se do balkánské situace? Zatím se nenávist mezi příslušníky našich národů navenek neprojevuje, ale máme záruku, že nedříme někde dole? A když dojde k rozdělení státu, co bude dál? Jak se to projeví v našem všedním životě, v zaměstnání, v obchodech, v životní úrovni atd? Nenastane všeobecná bída? Co se stane se smíšenými rodinami?

To všechno jsou otázky, na které neznáme odpověď. Víme však jen, že se lidem hroutí další "jistoty", které jim zbyly, které jsme si na zemi tak pracně budovali. "Co s námi bude dál?" - to je otázka, kterou si klade hodně lidí, zvlášť těch, kteří nepřistupují k životu lehkomyšlně a nežijí prostě jen tak ze dne na den. Tato otázka se dotýká všech. I křesťanů, protože i ti jsou obyvatelé této země. Tvářit se, že se nás to netýká, se až příliš podobá Jonášově "(ne)činnosti" na lodi cestou do Tarsu, i když v jeho případě byla navíc mezi situací a jeho osobou příčinná souvislost. Tvrdit, že "nás se to netýká", je pětrosí politika. I když většinou nemáme možnost do situace nijak přímo zasáhnout, cítíme ji a bezprostředně se nás dotýká.

Ve chvíli, kdy píšu tyto rádky, zdaleka nevím, jak se situace vyvine. Nevím, zda bude referendum o rozpadu či udržení státu, nevím, nebude-li kousek od mého bydliště nová státní hranice mezi našimi zeměmi. Cítím ale, že jako křesťan mám zaujmout určitý postoj. Samozřejmě vím, že pámem dějin je Bůh - On ustanovuje i sesazuje panovníky a jeho vlivem vznikají i zanikají státní celky, jeho souhlas je zásadnejší než rozhodnutí orgánů zvolených ve svobodných volbách. Ale vím, že na postoji věřících lidí v těžkých chvílích (a ty nás s největší pravděpodobností čekají) nesmírně záleží. A tak při tom přemýšlení docházím k některým závěrům pro život opravdových křesťanů, o které bych se s vámi rád podělil:

1. Křesťané plní své poslání být světem světa a solí země (viz Mt 5,13-16). Na tento svůj nezastupitelný úkol nesmějí zapomenout ani v nejtěžších chvílích. Ve svém úsilí nemají ochabovat, ale naopak, mají je stupňovat. Pavel píše věřícím Židům: "A šetřme jedni druhých, k roznečování se v lásku a dobrých skutečnostech, neopouštějice společného shromáždění svého, jako někteří obyčej mají, ale napomínajice se a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přiblížuje" (Žd 10,24-25). Kontrolní otázka pro mne zní:

Mají možnost lidé i v těchto nepřehledných dobách vidět pravé světlo života? Je zde sůl, která chrání před rozkladem? Přispívám k tomu podle svých třeba i skromných možností?

2. Křesťané se modlí za vládnoucí činitele. Králický výraz "vrchnost" zní dnes možná trochu staromódně - ale my se skutečně máme za vládnoucí činitele modlit (viz 1Tm 2,1-4), a to s upřímným srdcem. Určitě s nimi ve všem nebudeme souhlasit, ale naším úkolem je se za ně modlit. Jestliže to platilo v Pavlově kruté otrokářské společnosti a křesťané se tím řídili, čím více to platí pro nás v demokratické společnosti. Svěřujeme je do mocných Božích rukou? Prosíme o to, aby jim Pán Bůh dával milost k dobrým rozhodnutím? Ne k "okamžité" dobrým, jak to rádi politikové dělávají (říká se tomu populistickým), ale skutečně dobrým, pro trvalý prospěch. A jedním z těchto moudrých rozhodnutí je, aby mohlo být svobodně zvěstováno Boží slovo, protože to obsahuje život. Otázka zní: Modlím se za své představitele, anebo jen kritizuju jejich práci?

3. Křesťané jsou důslední kosmopoliti. Naposlouchali jsme se toho hodně o internacionismu a o vlastenectví a dnes prakticky prožíváme dopady této národnostní politiky. Ale v křesťanství platí skutečně a důsledně, že v Kristu mizí všechny národnostní bariéry. "Není rozdílu mezi Židem a Řekem" (viz Ř 10,12; Ga 3,28). Hradba, dělící na různo (viz Ef 2,14) definitivně padla. v Kristu padá mj. i prokletí důsledků stavby babylónské věže a následného zmatení jazyků.

Tuto skutečnost je nutno podtrhnout, protože v současné době již vícekrát zaznělo spojení křesťanství a národní identity, jako by tyto pojmy patřily k sobě. Znovu chci podtrhnout, že **víra v Pána Ježíše je neslučitelná s jakýmkoliv projevem nacionalismu**. V Kristu se stáváme bratry a sestrami bez ohledu na naš původ. Vždy mne bodne u srdce, slyším-li "dobrý křesťan katolík a Slovák" (ale právě tak by tam mohlo být Moravan, Slezan či dokonce Čech) a to právě z úst veřejných činitelů. Uvědomme si, že první lekcí, které se museli apoštoli naučit, bylo vzdát se své národní židovské identity a jít za pohraničními nevěřícími pohany (gojimi) nejprve do Samáří a pak až do "posledních končin země".

V této souvislosti bych rád připomněl, že tento časopis je od svého počátku psán dvojjazyčně, bez jakýchkoliv problémů či tahanic o jazykovou otázkou. Mnohdy sám ani nevím, zda článek, který mne zaujal a který ke mně mluvil, byl psán česky nebo slovensky. Byl bych velmi rád, a moc se za to přimlouvám, aby tomu tak mohlo být i nadále, ať už se bude dít cokoliv. Moji milí bratři, žijící na Slovensku by mi velmi chyběli. Vždyť se vzájemně doplňujeme a obohacujeme.

Kosmopolitismus křesťanů je dán novým, nebeským občanstvím. Zde máme být cizinci a poutníci. Kontrolní otázka zní: "Je v mé životě vidět a cítit tento charakter nebeského občanství?"

4. Křesťané jsou tvůrci pokoju (viz Mt 5,5). Ať už se děje cokoliv, křesťané mají patřit k těm, kdo kolem sebe šíří pokoj. Právě národnostní třenice začínají šířením neklidu, rozdmýcháváním vášní, šířením polopravd, neověřených zpráv atd. Na tom Boží dítě nikdy nemá mít podíl - naopak máme být těmi, kdo se snaží třecí plochy vyhladit - odklízet z cesty kameny úrazu, hledat cesty k porozumění. Znáte ty tři opičky, z nichž jedna si zakrývá oči, druhá uši a třetí ústa? To je symbolické vyjádření: nechci se dívat na zlé věci, nechci poslouchat zlé řeči a také je nechci šířit. I tak se bráni šíření nepokoje. Jsem tím, kdo kolem sebe usiluje šířit pokoj?

5. Křesťané se nemusí bát nejisté budoucnosti. Nejistá budoucnost vyvolává obavy, ty vedou ke stresům a stresy vyvolávají neúměrné a nepřiměřené reakce.

Toho všeho mohou být Boží děti ušetřeny, a to i v nepříznivých životních situacích. Žalmista píše: "Hospodín světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodín síla života mého, koho se budu strašit?... Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekatí srdce mé, byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím. Jedně věci žádal jsem od Hospodina, též vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého... nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skryší stanu svého, a na skálu vyzdvíhne mne." (Ž 27, 1-5) Něco podobného čteme také v Ž 46. Připomíná mi to obrázek z okolí Niagarských vodopádů. Na skále přímo nad spoustami padajících vod bylo hnázdlo a v něm ptáci. Dole vřířící a bouřící smrt, jistá a neodvratná. Nahore bezpečí a klid. Takto to smí prožívat znovuzrozený křesťan.

Milý čtenáři - nevím, co je před námi. Mohou se přehnat různé bouře. Je proto důležité být skryt ve svém Bohu. Už jsi se utekl ke Skále věků, k Božímu Synu Ježíši Kristu jako ke svému útočišti? Pokud ne, je možná nejvyšší čas, abys tak učinil, dříve než bude v tvém osobním životě pozdě. Jen u něho je záruka pokoje a klidu. Jsi-li smířen s Bohem a věř, že jsi Boží dítě, co se ti může zlého stát? (viz Ř 8,31-39)

A pokud ano - pak by to mělo být na tvém životě vidět. A právě nejlépe je to vidět v mezních životních situacích. Ve dne, svítí-li slunce, svíčku není téměř vůbec vidět, skoro nikdo si jí nevšimne. Ale v noci je i nejnepatrnejší světélko dobrým orientačním bodem. Naše křesťanství nemůže být jen ve slovech, ale v praktickém životě se všemi jeho složitostmi a záladnostmi.

tp

Daj mi

V jednej zo služieb Božím slovom som počul tento príbeh:

Bol istý bohatý človek, ktorý bol zároveň aj veľmi skúpy. Zo všetkého najviac ne-návidel slovo "daj mi", pravda, pokiaľ niekto chcel niečo od neho. Sám od iných bral, čo len mohol. Stalo sa raz, že sa pri povodni zošmykol do rozvodneného potoka a začal sa topiť. Jeden zo susedov mu chcel pomôcť a tak mu podával svoju ruku so slovami: "Daj mi ruku, chýť sa mojej!" Keď však boháč počul "daj mi" - začal sa vzpierať: "Ja nič nedám a nedám..." Napokon mu už nebolo žiadnej pomoci.

Pán Boh má pre každého z nás pripravenú záchrannu. Je však k tomu potrebná naša spolupráca. Potrebuje našu ruku viery, naše srdce. To mu treba dať, aby nám pomohol. Ludia sa však podobajú onomu skupáňovi, ktorý nechce počuť "daj mi" A tak pre mnohých nieto pomoci. Každý z nás potrebujeme pomoc k večnej záchrane duše. Pán Boh vystiera ruku lásky a odpustenia v golgotiskom kríži svojho Syna Pána Ježíša Krista. Stačí mu podať ruku, odovzdať srdce a On záchrani. Odmetnutie môže však byť hrozivé: Večná záhuba duše. Je ešte čas k záchrane, je tu jedinečná príležitosť. Využijeme ju?

jk

KÁZAŤ UISTENIE. ŽE SME PRIJATÍ BOHOM

On sa však zarmútil na tým slovom a odišiel smutný, lebo mal mnoho majetku.
(Mk 10,22)

Pri svojom rozhovore s bohatým mládencom sa Pán Ježiš nevyjadril k otázke uistenia. Ale i to má v podstate informačnú hodnotu. Koľko je v Božom diele pracovníkov, čo pri svojom evanjelizovaní cítia povinnosť konať dielo Svätého Ducha - poskytovať uistenie! Je to tým, že vo svojej neznalosti vychádzajú z mylného predpokladu, že keď niekto "prišiel dopredu," prišiel aj ku Kristu. Ako ináč, viede keď svojimi perami odrieka po kazateľovi modlitbu, iste to značí, že hriešnik aj srdcom vážne volá k Bohu!

Aby sa tejto umelej predstave nasadila koruna, pridala sa k liturgii obrátenia ešte veta, ktorá neoslovuje ani tak Boha ako hriešnika, opakujúceho modlitbu: "Ďakujem ti za to, že si vstúpil do môjho života a vypočul moju modlitbu, ako si aj zaslúbil." Potom kazateľ otvorí svoju Bibliu u Jána 3,16 atď., a nahradí slovo "svet" menom hriešnika. A takto má duchovný pastier (sám pomýlený) uistiť hriešnika s plnou autoritou Boha, že je spasený. Prídá sa varovanie, aby nehrešil proti Bohu tým, že by o svojom spasení zapochyboval, lebo by Ho tak urobil luhárom.

Tento bludný a dušu nivočiaci postup je logickým záverom systému, ktorý nemá vysokú mienku o Bohu, nekáže zákon, nevolá k pokániu, znižuje vieri na "prijatie daru" a nikdy sa nezmieňuje o tom, že sa treba podriadiť vladárstvu Kristovmu a niesť kríž. Už samotná prax, že sa ľudia vmanévrujú do uistenia jedným-dvoma veršmi a smiešne varovanie "neurobiť Boha luhárom" ukazujú, že dokonca i "prijatie daru" si nevyžaduje viac než iba povrchnú odozvu a slovne vyjadrenú modlit-

bu. Hoci sa mälokedy chcel vyvolať úmyselné, toto je výrazný dojem, aký "obrátení" nadobudnú.

I ortodoxné cirkevi majú neraz svoju vlastnú ľudskú verzu uistenia. Tu konzultačnú miestnosť nahrádza trieda s konfirmantmi a po kazateľovi opakovanej modlitby odpovede z katechizmu. Má sa za to, že rutinné odpovede účastníkov sú dostatočným dôkazom, že prijali Krista. Skúmať, či sa konfírmant naozaj obrátil neprichádza do úvahy, iba ak by sa bol dopustil hrubého hriechu. Všetky pochybnosti, ktoré by on sám mohol mať o svojom obrátení, sa znetú zo stola dospelými ako nepochopenie Bozej zmluvy s človekom. Výsledok? Mladá generácia z toho uzatvára, že rozumový súhlas s presne stanoveným súborom doktrín jej zaručuje spasenie. I tento systém zanedbáva potrebu vnútornnej skúsenosti s milostou. Hoci Boh, Zákon, pokánie a viera sú pekne definované, zostávajú bez praktického uplatnenia. Čestná konfrontácia s požiadavkami Kristovho panstva - kríž na tomto svete - sa necháva bokom.

Pán Ježiš sa neusiloval zakončiť rozhovor s mládencom tým, že by ho primal k jednoznačnej odozve na učenie alebo k opakovanej modlitbe. On miloval jeho dušu a chcel, aby sa duchovne spojila so svojím Stvoriteľom prostredníctvom vnútorného pokánia a viery. Zaužívané evanjelizačné techniky by bezpochyby boli mládencovi poskytli uistenie skôr než odišiel. A nikdy by do úvahy neprišla otázka, či sa obrátil. Koniec-koncov, či na ceste "neprišiel dopredu" pred Ježišom? Odriekal správnu modlitbu, žiadal si večný život.

V konzultačnej miestnosti bol zjavne skrušený. Možno aj plakal. Kto sa odváži "Boha nazvať luhárom" spochybnením jeho spasenia? V jeho živote nebolo hrubého hriechu ani nesprávneho učenia - kto môže pochybovať, že je Božím dieťaťom? Ale pravda je taká, že ním neboli! Ľudia môžu byť hlboko zasiahnutí pravdou, a predsa nebyť obrátení. Aj démoni veria v správne doktríny, a trasú sa. (Jk 2,19) Aj mládenec veril a bol smutný, a predsa stratený.

V tejto časti Písma sú nesmierne vážne závery pre učenie o uistení. Neobstojí ani jeden zo znakov, ktoré sa dnes s obľubou uvádzajú ako dôkaz o tom, že je človek spasený. Nemôžeme sa vyhnúť opakovaniu, lebo isté myty sa hlboko vžili v našom evanjelickom svete. Mládenec vyšiel k Ježišovi verejne, ale neboli spasený. Úprimne žiadal Ježiša o večný život, ale tento dar nedostal. Bol zjavne pohnutý Kristovým posolstvom, ale neobrátil sa. Vo chvíli tohto rozhovoru by bol dobre prospeval v triede konfirmantov, lebo zrejme súhlasil s tým, čo Pán povedal o sebe. A predsa bol stratený tak ako aj predtým.

Každý, kto by dával tomuto milovanskovi bohatstva uistenia, bol by v rozpore s Bohom. Povedal mu, že jeho žiadostí o večný život bolo vyhovené, lebo Boh vždy dáva spasenie tým, ktorí Ho o to ústami požiadajú, bola by lož. Bolo by sa to priečilo Ježišovým slováram a zahubilo by to jeho dušu falósnymi nádejami. Zaháňať jeho smútok nejasným poukazom na to, že aj jeho sa týkajú zasúlbenia zmluvy bolo by rovnako klamlivé. Ale práve takýto falóšny pokoj ponúkajú kazatelia a misionári stovkám mužov, žien a detí.

Poskytovanie lacného uistenia hriešníkovi je biblickým znakom falósného proroka. "Lebo od najmenších z nich až do najväčších z nich všetci, koľko ich je, sa oddali lakomstvu, a to od proroka až do knaza, každý z nich robí falosne." A liečia

skrušenie môjho ľudu na ľahko hovoriac: "Pokoj, pokoj, kým nieto pokoja." (Jr 6, 13-14) Uistovať srdcia Božích detí je práca Svätého Ducha. Naši otcovia by neboli používali metód na uistovanie, aké sú dnes v móde.

Sú prípady, keď čestnosť káže poslať takých, čo sa pytajú vo veci večného života domov, aby si v zármutku zrátili náklady. Podmienkou večného života nie je iba prísť dopredu, vyznať hriech a žiadať odpustenie. Ak sa hriešník neodvráti od svojho hriechu a neskloní pred Ježišom ako Pánom, nemôže mať večný život. Tieto požiadavky sa nemôžu stotožňovať so žiadnymi vonkajšími činmi. Viera a pokánie sú vnútorným hnutím myšle, pocitov a vôle. Nemôžu sa overovať jednoduchými vonkajšími testami.

Istotu musí dať kresťanom Svätý Duch. "Ten istý Duch (nie kazateľ či iný pracovník na diele Božom) dosvedčuje spolu s naším duchom, že sme detmi Božími." (R 8,16) "A podľa toho poznávame, že zostáva v nás, podľa Ducha, ktorého nám dal." (J 3,24)

Duch Boží dáva túto požehnanú istotu odpuštenia hriechov všetkým, čo sa skúmajú vo svete Božieho Slova. "Skúšajte seba samých, či ste vo viere. Skúmajte sa!" (2K 13,5) "Ak ma niekto miluje, bude záchovávať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, i príde k nemu a urobíme si u neho príbytok." (J 14,23)

Biblia nedáva paušálne zasúlbenia o istote spasenia. Nevedie človeka k tomu, aby sa nádejal, že je Bohom prijatý, ak neboli obnovený do svätosti života. Na potrebu takejto úplnej mravnej premeny poukázal Pán mládencovi príkazom "Predaj čo len máš, rozdaj chudobným... príď, vezmi svoj kríž a nasleduj ma!" A jeho odmietnutie pristat na Kristove podmienky ho ihned diskvalifikovalo pre zasúlbenie "a budeš mať poklad v nebi."

To samozrejme neznamená, že musíme u človeka vyhľadávať vonkajšiu mravnosť - ako neklamný znak toho, že má večný život. Bohatý mládenec od svojej mladosti príkladne dodržiaval viditeľné stránky Božieho zákona. Ale práve tu vidíme, že sa musíme preskúmať až do tých najvnútorenejších záhybov duše. Či milosť naklonila naše srdce, že sa rado poddáva Slovu Kristovmu? Aké pohnútky vľadnu našou vôľou? Aké myšlienky prevládajú v mysli? Aké objekty vyvolávajú priaznivú odozvu našich citov? Iba ak milujeme Boha nadovšetko a ak zachovávame ducha zákona, iba vtedy môžeme právom veriť, že sme boli z Boha splodení.

Ani náboženské nadšenie, religiózny entuziazmus, nie je platným dôkazom, že bol človek Bohom priyatý. Tento mladý muž by zahanbil nejedného kresťana svojou túžbou, úprimnou a verejne prejavenej, pripravil sa na život v budúcom veku. Jeho ukáženosť v hľadaní čistoty bola udivujúca. A predsa nebol spasený; lebo Kristus mu nebol tým, kto má nárok na jeho bezvýhradnú lojalnosť. Iba taká oddanost duše Kristovi dáva dôkaz, že je človek Ježiškom.

Na konci rozhovoru má človek, ktorý ho začal, správnu informáciu. Jeho zmyšľanie bolo pravoverné, ortodoxné a že pristúpil na Ježišovo krédo, bolo zrejmé z jeho smútku. Keby bol dospel k názoru, že Ježišovo poučenie je mylné, mohol by sa rozhnevať, ale nie zosmutniť. To, čo povedal Učiteľ, malo zmysel. A tak s Jeho závermi musel súhlasiť. "Boh je svätý, ja som lakový; jediná cesta ako zdeliť večný život, je vziať sa svojich peňazí; ak mám mať poklad v nebi, musím nasledovať Pána." Ale správne poznanie nestačilo. Ak sa má pokladať za kresťana, musí zo srdca uposlúchnuť to, o čom ho Evanjelium poučilo. Že sa nemôže spoliehať na to, že je bez bludov a hrubých hriechov, dobre ve-

del, veď pochádzal z rodiny, na ktorú sa vzťahovali požehnania zmluvy. Vnútorné, pravé uistenie mohol dosiahnuť iba pozitívnymi dôkazmi svojej oddanosti ku Kristu.

Ani to, že je človek usvedčený z hriechu, nie je ešte dôkaz, že je obrátený. Po návrate do pohodlia svojho domu nemohol náš mládenec svojej duši povedať, že je s ňou všetko v poriadku. Útrapy jeho duše, prejavené smútkom, nepotrvzovali, že našiel priaťu u Boha. To iba my, pretože sme obklopení chladom karmenných sfôr, máme blízko k záveru, že každý, pri ktorom nachádzame citové prejavy po zasiahnutí pravdou, je spasený. Ale to nie je tak. Ten-to muž bol sice dojatý, ale zostal nezmeneňny. Adekvátnymi dôvodmi na uistenie bola by vnútorná radosť z Evanjelia a vnútorný súhlas, ktorý by sa realizoval vo vonkajšej premene. Tento muž mal však averziu k podmienkam prijatia života, aj keď rozumovo súhlasil s ich múdrostou a pravdou.

Nezdá sa, že by dnes bolo veľa takých, čo rozumejú biblickému učeniu o istote spasenia. Málo je tých, čo v správnom svetle vidia pochybnosti vyznávajúcich kresťanov, ktorí si kladú otázku, či sú znovuzrození. Nepochybujú o tom, že Boh splní čo zaslúbil, ale nemajú istotu, či splnili podmienky, aby tieto zaslúbenia aj oni mohli zdeliť. Boh určite dá večný život každému, kto sa kaja a uverí. Ale sú dostačočne schopní rozoznať, že prejsť sa ulicou v kostole a prednieť ústne modlitbu ešte neznamená uveriť. Učenie katechizmu postavilo účinné otázky ohľadne ich osobnej skísenosti s milostou, a tie sa nedajú ľahko zmietnuť zo stola. Oprávnene sa pytajú: "Uverili sme, robili sme pokánie? Prijali sme Božiu milosť?"

Kedže ľudské srdce je "najlstivejšie od všetkého" (Jr 17,9), je takáto otázka oprávnená. Čítame o pokrytcoch, čo sami seba klamú, ako napr. Judáš - ide o kardinálnu

otázku. "Čo musím urobiť, aby som bol spasený?" je naskrize iná otázka než "Ako spoznám, že som to urobil?" Prvú otázku si môže spôsobivo zodpovedať sám. Druhú môže zodpovedať s určitosťou iba Duch.

Kofké duše boli zvedené do falošnej ubezpečenosťi vďaka ľudmi vynájdeným formulárom pri evanjelizovaní! Kofkí boli z evanjelizačných zhromaždení vyprevadení v pokoji, zatial čo mali odišť smutní a znepojenci ako ten mládenec? Kofko nespasených detí dostalo na hodinách náboženstva uistenie, takže prestali hľadať spasenie? Kedže odchádzal domov bohatý mládenec, rovnako v hriechu ako predtým, mal pre svoj antagonizmus aspoň výčitky svedomia. Možno uverí v Krista inokedy. Ale ten hrozný falošný pokoj, ponúkaný dnešným "evanjelizovaním," zabije v človeku usvedčenie skôr, než môže vykonať svoju Bohom určenú úlohu. Uduší ďalšie hľadanie Boha predčasnym, ľudmi vyrobencím uistením.

Ked sa Abrahám pokúšal urýchliť príchod dediča, splodil Izmaela, "divokého človeka." (1M 16,12) Použil telesný postup a dosiahol telesného potomka. Ako nám tak jasne Boh pripomína, "nie deti mäsa sú deťmi Božími." (R 9,8) Akokoľvek by Abrahám ubezpečoval Izmaela, že je jeho milovaným synom, Boh ho neprijal. Moderná evanjelizácia plní cirkev Izmaelmi. V telesnom chvate evanjelisti produkujú "obrátených," ktorých nazývajú synmi. Ale takých Boh neprijíma. On hľadá Izákov. Ked sa zrodia deti Bohom určenými metódami, Boh ich sám uistí o tom, že sú dedičmi zaslúbenia.

Príklad Ježišovho evanjelizovania je súdom nad modernou praxou i doktrínou. Rozhovor sa náhle preruší tak, že dieťa tela zostało ušetrené podvodu. Mládenec zosmutnel a so žiaľom v srdeci odišiel.

Výber z knihy DNEŠNÉ EVANJE LIUM, W. J. Chantry (v tlači)

"**SE...**" Už jste se někdy setkali s tímto podivuhodným "se"? Ono "se" to udělá, ono "se" to napiše, atd.

A tak zjišťujeme řadu běžně konstatovaných skutečností. Chodí se. Spí se. Dělá se to či ono. Chováme se tak a tak. Naopak - tak a tak se nejedná. Všechno se musí zkoušit. Musí se protestovat proti všemu. Směje se, protože se všichni smějí. Pláče se, když všichni pláčou. Mluví se proti Bohu, když jsou všichni proti Němu. Naopak, chodí se do kostela, když tam všichni chodí. Dělá se prostě to, co se právě teď dělá.

Co je to vlastně ono "se", jímž se všichni řídí a na něž se ptají? Kdo se řídí tímto "se", žije zdánlivě spokojeně a bezproblémově, protože takto se přece myslí a rozhoduje - za sebe i za řadu jiných. Co by se také mělo dělat, nemyslíte?

Co se stane, jestliže někdo bude mít jiný názor, než se dosud nosí? Co když někdo řekne "ne" tam, kde "se" říká "ano"? Anebo když někdo nepůjde tam, kam "se" vždycky chodilo? Odepisou "se" takoví lidé? Nechají se žít na okraji? Je přece jasné, že "se" akceptuje jen to, co se dělá! Co se stane, má-li někdo náhle revoluční nápad? Chce-li někdo to neosobní "se" nahradit slovy "já", "my", "nám" a "vám"? Tu se všichni přívrženci "se" vyděsí. Proč? Ona je totiž náhle zcela prý ochranná anonymní pevnostní zeď. Ted je najednou všechno zcela osobní. A to je vlastně nežádoucí, nebo ne?

Kdy už konečně přestaneš s tím "se"? Kdy začneš žít svůj život s Bohem? Potřebuješ k tomu značně velkou dávku odvahy. Ale On nám chce dát sílu k tomu, abychom byli osobnostmi, ne beztvárou masou. A osobnosti - to jsou lidé, kteří se neptají, co "se" dělá, ale co Bůh může v mému životě udělat.

Máte rádi Své děti?

4. Vypracovávejte s ním, případně ještě lépe za něho domácí úkoly do školy, aby mělo dost času na svou soukromou zábavu. Nechejte je čist a dívat se na co chce; televize je přece domácí kulturní prostředek. Nikdy mu nic nezakazujte, aby vás mělo rádo.

5. Nevšimejte si jeho nepořádku a pilně po něm uklízejte, nedomlouvezte mu zbytečně. Nenutte je k žádné tělesné ani duševní práci, je přece ještě malé, však se to ještě naučí.

6. Až povyrostete, dávejte mu peníze a nekontrolujte, k čemu je používá. Samo si přece vydělávat nemůže a vy chcete, aby se mělo lépe než vy.

7. Zásadně je obhajujte, v rodině proti otci - matce, proti učiteli a spolužákům (všechni mu přece ublížují a křiví). V rodině se hádejte v přítomnosti dětí. Váš příklad pak uplatní na vás nebo ve své budoucí rodině. Zajistíte tak možná i rozpad jejich manželství.

8. Nesnažte se o žádnou mravní a duchovní výchovu. Na to bude mít dost času, až bude plnoleté - rozhodnout, čemu má věřit a koho si zvolit pro budoucí život. Ponechejte mu plnou svobodu a samostatnost.

9. Soustředte se hlavně na to, abyste dětem zajistili žádoucí životní podmínky. Mravní a duchovní jsou přece vedlejší, nezáleží na nich totik. Poznáte to jistě ve stáří, pokud se toho dozijete. "Až se tobě trášti bude ruka, kdyto ti synek udělá..."

10. Závěr: Připravili jste si neradostný a těžký život; vaše nevychované děti se o něj spolehlivě postarájí. Kéž to není pravda a skutečnost právě ve vašem životě!

Proto: **Principis obstasero - medicina paratur! Předcházej počátkům - pozdě připravovati lék!**

Sl

Pravá péče o duše znamená modlitbou, duchovní autoritou, taktem, láskou, trpělivostí a ohleduplně probudit svědomí a dovést člověka k tomu, aby se rád vzdal nesprávných cest a obrátil se na dobré.

Hudson Taylor

1. Doprávejte a dávejte dítěti od malička všechno, co chce. Pomůžete mu vyrůstat v přesvědčení, že má právo na všechno na světě.

2. Nevšimejte si vůbec toho, jak vaše dítě mluví a co říká. Při ošklivých a dvojsmyslných slovech se tomu zasmějte. Dítě si bude myslet, že je to jen směšné a správné.

3. Věnujte se mu co nejvíce. Obskakujte je a stále plňte každé jeho přání v jídle, v četbě, v oblečení a v pohodlí. Vychováte tak sobce neschopného přizpůsobit se a posloužit jiným.

Skliceň slávy

Toho Ježíše vzklísil Bůh... Věziž tedy jistotně všechn dám Izraelský, že Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, kteréhož vy jste ukřížovali. (Sk 2,32.36)

Stále ještě září Boží oslava Kristovy osoby uprostřed nejtemnějších golgotských stínů, kde dal nás Pán souhlas k tomu, aby ho přiblížili místo nás, místo mne a tebe, na zlořečené dřevo kříže. Nenáviděný hřích, s nímž tam splynul, nemohl zabránit tomu, aby vlně Jeho zásluh pronikla k Božímu trůnu. Jaké to hluboké mystérium! Na jedné straně Boží tvář, odvrácená od Krista, který se za nás, za tebe a za mne, stal hříchem, a na druhé straně Otcovovo srdce uspokojené tím, čím byl Kristus sám v sobě! Oslňující paprsky osobní Kristovy slávy, které nemohly pohlít chmurné temnoty Kalvárie. Jeho osobní hodnota, která ještě zřetelněji vynikla v tom nejhlubším ponížení, jehož nezůstal ušetřen, zalsbení, jež pocíťoval Bůh, který před ním musel skrývat tvář, a moc Jeho spravedlnosti a svatosti, to vše došlo výrazu v jeho nádherné zápalné oběti, již na nás, můj a tvůj hřích přinesl Věčný velekněz na golgotském oltáři (sr. 3M 4,31).

Boží skliceň bude bohatší a slavnější v odpustění, než mohla být na začátku při stvoření. Kdo by se pak ještě mohl divit Božímu zaslbení, že "ve jménu Ježíše bude klekat každé koleno, a že každý bude vyznávat, že Ježíš Kristus jest Pánem ke slávě Boha Otce" (Fp 2,10-11).

VELKÉ SHROMÁŽDĚNÍ V OVZDUŠÍ

A mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pámem budeme. (1Te 4,16-17)

Ježíš si přijde pro ty své.

Kde dojde k tomuto setkání? Ani na zemi, ani na nebi, leč v ovzduší.

Kdo se ho zúčastní? Všichni, kteří byli vykoupeni Ježíšovou krví, lidé všech barev pleti, ze všech národů, ti, kteří již prošli smrtí, i ti, kteří budou v tu chvíli ještě naživu. Půjdou všichni; ti první budou vzkříšeni a ti ostatní budou proměněni v slávu.

Kdo bude chybět? Nejen nevěřící, nýbrž i ti, kteří spoléhali na vnější náboženské praktiky a vlastní zásluhy, místo aby plně a bezvýhradně důvěrovali dluhu Kristovu.

Kdo bude středem tohoto shromáždění? Pán Ježíš, kolem něhož budou nesčíslné zástupy vykoupených. Jaké blaho bude zakoušet Spasitel, až kolem sebe uvidí "užitek, jímž nasycen bude", totíž ty, pro něž "vylil na smrt duši svou" (Iz 53,11-12). Všichni budou upřímat zrak na jeho osobu, kdysi "nad jiné lidi zohavenou" (Iz 52,14), nyní však planoucí v slávě. Jakou radost budou překypovat všechna srdce!

Kdy se to stane? To ví jen Bůh, snad letos, tento týden, nebo ještě dnes. Nebude zvonu, který by svolal Kristovu vykoupenou církev; přijde "sám ten Pán se zvukem velicím, s hlasem archanděla a s troubou Boží", který sestoupí s nebe pro vykoupené, aby s nimi strávil celou věčnost.

Dr. J. Mynařík

Při shromažďování materiálů z historie našich sborů se objevuje řada zajímavých vzpomínek na počátky našich shromáždění. Podívejme se, jak vznikalo shromáždění v Brně, jak nám to ve svých vzpomínkách zaznamenal bratr Al. Dvořák:

"Pocházel jsem ze Záblatí a chodil jsem do shromáždění v Bohumíně. Tam jsem se seznámil s bratrem Aloisem Vlčkem, který byl zaměstnán v Ostravě jako automechanik a do Bohumína dojížděl. Později si sehnal zaměstnání v brněnské Zbrojovce a odstěhoval se. Po nějaké době mi napsal: "Lojzo, přijed do Brna, aspoň se tu naučíš pořádně česky. Práci jsem Ti našel a bydlet můžeš se mnou!"

Když jsem dorazil do Brna Husovic na Hálkovu 29, kde bydlel, tak mi po přivítání hned ukazoval, kde budu spávat, jak se ty železné skládací postele rozkládají a skládají. Ráno se složí, postaví se k sobě, přikryjí se, aby to vypadalo jako stůl. - "Aby to bylo vzorné, kdyby někdo přišel!" Když jsme byli hotoví, ptal jsem se překvapeně: "Prosím tě, nač máš tolik židlí, když jsi sám?" (Bylo jich asi deset nebo dvanáct).

"My se tu shromažďujeme" - odpověděl mi.

"A to jen tak málo židlí?" - zase se mi to nezdálo.

"Kdyby jen byly vždycky plné - povětšinou jsou prázdne" - a já se divil, že je shromážděných tak málo. A tak mi začal vysvětlovat: "Přichází tu jeden student z Vídne, Zeman, pak tu bývá Ota Zeisel se ženou, nedávno se oženil, pak stará paní Voigtová, ale ta je Němka a česky neumí, a ty budeš šestý. Také tu někdy dojíždí úředník Mach z Náměsti, pak tu bývá Herta, ale odkud ta je, to nevím, a pak tu ještě slouží jeden voják. Když má volno, přijde také. Tak vidíš - stále je tu ještě místo..."

Po nějaké době řekl Ota Zeisel Zemanovi: "Jendo, to se budeme pořád scházet jen sami?"

"Tak zvi lidi do shromáždění. Já jsem ve škole a nedostanu se tolik mezi lidí!" A Zeisel na to: "Já také ne, vždyť jsem celý týden na cestách mimo Brno." Nakonec jsme se domluvili, že nakoupíme letáky a budeme je rozdávat lidem na ulici. Tu ale někdo řekl: "No jo, ale když letáky rozdáme a někdo přijde, kam ho posadíme? Přece ty lidi nenecháme stát?" Bratr Zeisel hned počítal, kolik židlí bude asi třeba a co by to stálo. Usnesli jsme se, že asi tak kolem třiceti - ale tolik peněz jsme neměli. Někdo radil vypůjčit si, ale za studenty, mladé dělníky na zaučení a chudé novomanžele nebylo ručitele. Alois Vlček nakonec prohlásil, že židle nemusí být nové a nanosil přes týden kupu starých a polamaných židlí. Když jsme se pak sešli, bratr Ota se smál, že je to jako vetešnictví a co s tím míní dělat.

JAK JSME SE KDYSI SCHÁZELI

"Nestarej se, mám bratra stolařem a už jsem mu napsal, aby dojel i s nářadím a dáme všechno do pořádku."

Za pár dní dorazil Aloisův bratr Václav. Alois mi ho představil a Václav měl všechno hned zorganizované. "Ty, Lojzo, půjdeš koupit nějaký materiál, tu to mám napsané, co máš shánět, protože se v Brně vyznáš. Dvořák by mohl bloudit, není tu tak dlouho a než přijdeš, bude mi pomáhat." Během pár dní bylo židí dost a všichni byli spokojeni.

Když Zeisel se Zemanem viděli uspořádané židle, usněli se, že začneme rozdávat letáky. A tak jsme chodili po ulicích, rozdávali letáky a příležitostně zvali do shromáždění. Když ale uběhlo několik neděl a žádný výsledek, nikdo do shromáždění nepřišel, ozval se Zeisel znovu:

"Co to znamená? Tолik letáků, tolik peněz a všechno nadarmo!?"

Bratr Vlček na to řekl: "Podíváte se, bratři, když někdo dostane na ulici leták, tak ho vezme domů jako reklamu, strčí ho do kapsy a pak ho s něčím vytrouší. A když ho donese domů, je tak unavený, že ho stejně zahodí jako nějakou reklamu, aniž by ho četl."

Na to řekl bratr Zeman: "Bylo by škoda toho nechat. Zkusíme to jinak, začneme chodit ode dveří k dveřím, od domu k domu, od ulice k ulici." Všem se to zalíbilo, a tak hned Zeisel řekl: "Tak, Lojzo, ty půjdeš se mnou." A bratr Zeman mi řekl: "Dvořáčku, byl bys ochotný chodit se mnou?" A tak jsme se dali na pochod - Zeisel s Vlčkem na jednu stranu a Zeman se mnou na druhou stranu. Když jsme přišli podle plánu do prvního domu, řekl mi Zeman: "Dvořáčku, vem všechny letáky k sobě, já si nechám jen ty, co chci sem podat, a ty stůj vedle mne nebo za mnou a dívej se, jak to dělám, jak hovořím. Všimej si všeho, abys to později dokázal také tak." Za nějakou dobu mi zase řekl Zeman: "Dvořáčku" (neboť mi jinak neříkal než "Dvořáčku"), dej mi teď ty letáky a nech si jen ty, co chceš dávat, zaklepej ty, neboj se, já stojím za tebou, kdybys dostal trémou, já ti pomohu, jenom se neboj a směle, jak jsi to viděl u mne." - Když uplynul nějaký čas, opět mi řekl, když jsme byli ve větším činžáku: "Dvořáčku, je škoda ztrácet čas, rozdělíme si letáky na polovic a já vezmu tyhle dveře a ty vem tyto dveře naproti a neboj se, já tě budu sledovat také, buď smělý, můžeš mít ve mně oporu, já tě nenechám."

A tak zkrátka byly všechny židle obsazené a když jsme my domácí museli ve shromáždění stát, protože už nebylo místo, stál jsem s Aloisem v kuchyni a on do mne dral a povídá: "Podívá se, jak Ota poskakuje radostí, že jsou všechny židle zaplněné. Ani mu nevadí, že musí stát i se svou ženou."

Ale pak přišla další nesnáz. Chtěli jsme si zazpívat, ale nikdo nic pořádně neuměl, každý to zpíval po svém a bylo to trapné. Zeisel zase, že musíme sehnat nějaké harmonium, což ovšem na naše tehdejší poměry bylo téměř nemožné. Zeisel chtěl alespoň nějaké staré. Jedenou přišel dřív a řekl: "Jendo, já vím o harmo-

niu. Sice pravě nehraje, ale bylo by velice laciné..." Zeman na to: "Co ale když to vůbec nebude hrát, co s tím, aby pak oprava nebyla dražší než nové..."

Když jsem ale jednoho dne přišel z práce, ukazoval mi Vlček harmonium, které Zeisel odněkud dovezl, abych se podíval, zda se s ním něco dá dělat. Když jsme ho rozdělali, viděl jsem, že některé klávesy jsou polámané a že je leccos rozbité.

"Jo, kdyby to bylo ze železa, tak bych to udělal v práci," pokýval hlavou Alois. "Ale je to ze dřeva... ještě tak Václav... Ten by to možná svedl." A tak měl Václav další zábavu. Hned mu napsal, popsal mu, co si má vzít. A Václav přišel, pokýval hlavou a řekl: "To polámané, to udělám, ale kdo to dá dohromady?" Václav všechno nacpal do tašky a nařídil Aloisovi, co má ještě obstarat. Když jsem o tom přemýšlel, že Václav doneše nové součástky, říkám Aloisovi: "No jo, ale co těsnění?" A on na to: "To víš, já tomu nerozumím, to si musíš zařídit sám." A tak jsem ukázal, co má ještě sehnat, a přitom jsem řekl: "A kup ještě nůžky." - "Myslív, že mám banku? Budu rád, když koupím to nejnutnější, Václav musí nabrousit ty, co máme, a budou stříhat zase." Večer Václav dlouho nešel. Alois byl už s nákupem dálno doma, práce pokračovala a já se bál o Václava. Ale Alois mně řekl: "Neboj se o něho, on v Brně pracoval, zná to tu. Ale když toho tolík vzal, jistě to chce všechno udělat." Když Václav konečně přišel, měl už všechno uděláno. A tak jsme začali pracovat a lepit až do noci, aby to do rána uschlo. Ráno jsme to dávali dohromady a než bylo poledne, harmonium už bylo v provozu a ve shromáždění se mohlo hrát a zpívat."

* * * *

Skromné, dnes už zdánlivě neskutečné začátky, do nichž nám tyto úsměvné vzpomínky umožnily nahlédnout. Ale bylo zde hořící srdce, k němuž se Pán svou milostí přiznal. Když se začali věřící scházet na Hálkově ulici, bylo jich šest. O rok později jich bylo třicet a za deset let, v roce 1939, jich bylo u Památky Páně dle svědectví s. Sieberové 120. Pán žehnal a přidával církvi na každý den těch, kteří byli spaseni. Není to podnětem i povzbuzením pro nás dnes - kdy máme z Boží milosti stejnou svobodu a možnosti zvěstovat evangelium jako naši otcové ve vře a k tomu navíc sborové zázemí, o jakém se jim ani nesnilo? Kéž i naše srdce hoří podobně pro Pána.

připr. I.P.

Je to náš Otec, který všechno řídí. Máme co činit jen s Ním. V tom je naše síla k trpělivému a vytrvalému jednání i snášení utrpení. Z Jeho rukou můžeme klidně přijímat starosti, zklamání, údery, což bychom od lidí přijímali asi s trpkostí. A radosti, které dává On, jsou dvojnásobné.

Hudson Taylor

TO JE IZRAEL

ARMAGEDDON

Minule sme sa v našich spomienkach na dnešný Izrael zastavili v Haife. A práve týmoto mestom tečie potok Kišón, ktorý sa tu vlieva do Stredozemného mora. Potok Kišón teče údolím Megiddo, alebo tiež Jezreel. Toto údolie má biblickú minulosť aj budúcnosť. Pripomína som si to, keď som dokonca dvakrát týmoto údolím prechádzal - raz, keď sme išli z Tel Avivu na sever k libanonským hraniciam, asi 15 kilometrov od mora, druhý raz, keď sme z Bet-šeanu smerovali do Nazaretu a potom ku Galilejskému moru.

Ar (alebo v niektorých prekladoch Har) známená výšina a Megiddo je názov mesta, ktoré leží práve v údolí potoka Kišón. Toto údolie dlhé okolo 50 km a široké asi 30 km patrí nielen medzi veľmi úrodné miesta, ale je to jedno z najdôležitejších strategických miest Izraela. Tadiaľ vedú cesty z Damašku do Egypta a z Egypta do Libanonu.

Mesto Megiddo má vraj šestisícročnú história. Podľa vykopáviek boli tu už obyvateľia štyri tisícročia pred narodením Pána Ježiša. Jeho biblická história však začína zmienkou o tom, že Jozue porazil a popravil kráľa Megidda (Jz 12,21). Jeho biblická história pokračuje vojnou medzi Balákom a Jabínom, kanaánskym kráľom (Sd 4 - 5). Pripomeňme si aspoň niečo z tejto vojny, ako o nej spievala Debora, lebo nám to vrhne svetlo na budúce udalosti v Armageddone.

*Hospodine, keď si vychádzal zo Seiru,
keď si kráčal z edomských stráni,
zachvela sa zem, aj nebesá kropili,
aj oblaky liali vodu...
Prišli králi a bojovali,
vtedy bojovali kanaánskí králi,
v Taanachu pri vodách MEGIDDA.
Striebro si neodniesli ako korisť.
Hviezdy z neba bojovali,
zo svojich dráh bojovali so Siserom.
Potok KIŠÓN ich odplavil,
praveký potok je potok Kišón.*

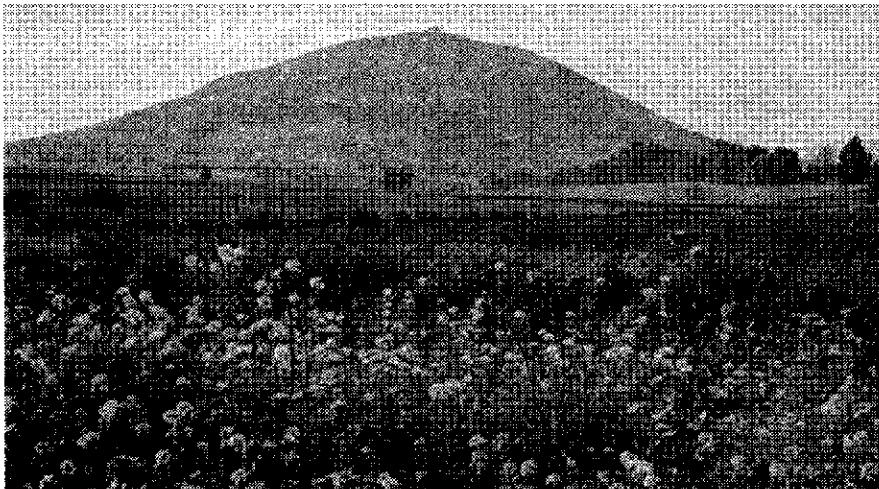

Dolina Jezreel

Keď som sa díval na horu Tábor, ako vystupuje v tejto doline do výšky okolo 500 metrov (nad hladinu mora), na jej plochý vrchol s málo stromami a uvedomil som si, že tu bol sudca Barák s desaťtisíci vojakmi, bolo mi pri srdci nejak zvláštne. Tam, na tej hore sa chveli strachom, veď Kanaánci mali 900 železných vozov a vojakov muselo byť aspoň desaťkrát viacej. Ale potom to prišlo - Boží súd! Prietrž mračien, až sa zachvela zem. Údolím sa zrazu valilo množstvo vody. Potok Kišón urobil svoje - znemožnil použi-

tie železnych vozov. A tak tí, ktorí 20 rokov trápili Izraela, boli porazení. Bol to boj Hos-podinov. Barák s vojakmi už len dokončievali to, čo Hosподin tak slávne a mocne začal.

Mesto Megiddo rozšíril Šalamún, ako je o tom zmienna v 1Kr 9,15. Podľa vykopávek sa tu našli veľké maštale asi pre 400 koní, ktoré zrejme pochádzajú zo Šalamúnovej doby.

Pohľad na horu Tábor

Údolie Megiddo sa stalo osudným aj pre judského kráľa Joziáša okolo roku 610 pr.Kr. Keď egyptský kráľ Necho tiahol touto dolinou s vojskom proti asýrskemu kráľovi k rieke Eufrates (vidíme, aké je to strategické miesto pre cestu z Egypta - Afriky do Ázie), postavil sa mu do cesty práve Joziáš. Márne ho Necho varoval: Prečo ideš proti mne? Veď ja nechcem s tebou bojovať! Od Necha to bolo Božie posolstvo, ale Joziáš neposlúchol a tak v boji bol ranený a v Jeruzaleme zomrel.

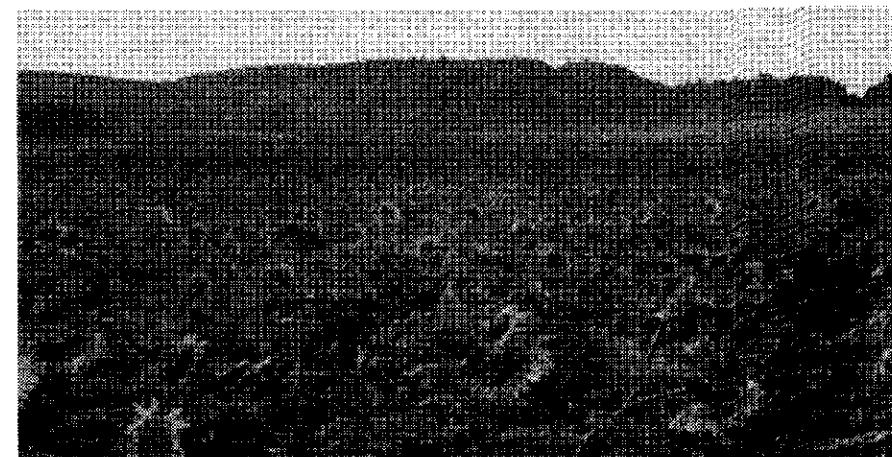
Môžeme sa o tom dočítať v 2Kr 23,29 a 2Pa 35,22-25. Joziáš bol dobrý kráľ a tak celé Judsko oplakávalo jeho smrť. Jeremiáš dokonca zložil o Joziášovi trúchlospev. Kolko zármutku prinieslo údolie Megiddo!

Okolo roku 400 pr. Kr. opustil Megiddo posledný obyvateľ tohto mesta, lebo ľudia odišli do nového menom Legio (založeného na počesť 6. rimskej legie), asi jedenapol kilometra vzdialéного.

V septembri roku 1918 britská armáda pod velením generála Allenby bojovala proti Turkom v Palestíne a práve tu, v doline Megiddo, britské vojská odrezali dve turecké armády a porazili ich. Vieme, že od roku 1918 prevzala správu nad Palestínou Veľká Británia. Rozhodnutie prišlo z Megidda!?

Aj 30. 5. 1948 výšina Megiddo bola bojovným polom, kde izraelská armáda nového malého štátu porazila arabské vojská.

Nuž tento stručný prehľad bojov v údolí Megiddo nám stačí na to, aby sme si uvedomili, čo sa podľa knihy Zjavenia má tu opäť odohrať:

Pohľad na Megiddo (Harmageddon) z doliny Jezreel

"Šiesty (anjel) vylial svoju čašu na veľkú rieku Eufrates, a vyschla jej voda, aby bola pripravená cesta kráľom od východu slnka...lebo sú to duchovia démonov, ktorí robia znamenia, vychádzajú na kráľov celého sveta, aby ich zhromaždili do boja na veľký deň vševládneho Boha...Zhromaždil ich na miesto po hebrejsky nazývané Harmageddon...Nato nastali blesky, zvuky, hromy a veľké zemetrasenie, akého nebolo odvtedy, čo je človek na zemi; tak veľké bolo zemetrasenie... Všetky ostrovy zmizli a vrchov viac nebolo. Veľký ľadovec ako závažie padal z neba na ľudí..." (16,12.16.18.21)

A ešte si pripomeňme, čo o tom prorokuje Ezechiel:

"Po mnohých dňoch budeš vyzvaný, v posledné roky prídeš do krajiny, ktorá unikla meču, k ľudu zhromaždenému z mnohých národov - totiž na izraelské vrchy, ktoré boli stálym zboereniskom - a ktorý je teraz vyvedený z národotvora; všetci bývajú bezpečne. Vy-stúpiš ako búrka, prídeš ako oblak zakryt krajinu, ty i všetky tvoje hordy; a mnohé národy budú s tebou... V ten deň - znie výrok Hospedina Pána - moja prhkosť vzplanie v mojom hneve...Naozaj v ten deň bude veľké zemetrasenie na pôde Izraela...Vrchy sa zrúnia a skalné svahy i všetky hradby padnú na zem. Privilám proti nemu všetky druhy hrôzy, každý meč sa obráti proti vlastnému bratovi. Morom a krviprelievaním sa budem súdiť s ním. Zaplavujúci dázď, krupobitie, oheň a sŕu zošlem na neho i na jeho hordy i na mnohé národy, ktoré budú s ním. Dokážem svoju veľkosť i svätosť a dám sa poznať pred očami mnohých národov; potom poznajú, že ja som Hospedin." (38,8-23)

Tak bude prebiehať súd nad národmi, tam, v údolí a na výsine Megiddo! V malom meradle už takýto súd tu prebehol za Baráka. Ako krásne sa doplnujú Ezechiel, Joel, Matúš (24. kapitola) a Zjavenie!

Podľa Písma sme uistení, že Cirkev v tej dobe bude už v sláve a príde s Pánom k tomuto súdu. Preto o Armageddone hovoríme ako o veci týkajúcej sa Izraela a národov. Tam sa ukáže, ktoré národy vojdú do tisícročného královstva.

Ešte si musíme pripomenúť, že podľa Juela súd nad národmi sa odohrá v údoli Jóšafát (4,2), čo v preklade znamená "Hospodin súdi". Máme zato, že ide o údolie Megiddo.

V januári 1964 Megiddo navštívil pápež Pavel VI a vraj sa tu modril za mier vo svete. Ja som si do svojho zápisnika napísal dátum 29. 8. 1991: *Stojím v údoli, kde sa odohrá najväčšia svetová vojna. V nej bude bojať sám Hospodin, aby zachránil tretinu svojho vyvoleného národa. Aký som šťastný, že patrím k Cirkvi, ktorá má pred sebou iný cieľ - nebeský Sion!*

jos

**POD
SLINKOM**

*Videl som pod slinkom biedu,
zármutok, marnosti dni.
Videl som skrúšené srdcia,
bez Boha o šťastí sny.*

*Videl som pod slinkom túžbu,
volanie o pomoc v tmách:
- zmiluj sa надо mnou, Pane,
taží ma beznádej, strach.*

*Videl som pod slinkom spásu,
pod krížom Golgoty jas.
Videl som zmierenie, radosť,
dni plné bezmedznych krás.*

*Spásu len Pán Ježiš dáva,
kto vyzná temravu vínu.
V náručie Otcovo padne
nájdená dcéra a syn.*

jk

"Kresťan" André Agassi

Vítaz tohtoročného tenisového Wimbledonu Američan André Agassi je známy tým, že verí v Boha a pred každým vstupom na tenisový kurt si prečíta niečo z Biblie. Zatiaľ by to bolo v poriadku. Lenže na tenisovom dvorci vo Wimbledone hrubými nadávkami veľmi hlasno Pána Boha urážal. Ludia sa nastačili diviť: Je to vôbec možné? Takéto vyčítanie mu vyneslo pokutu 150.000 dolárov. No a samozrejme veľké spochybnenie jeho "kresťanstva".

Aj v tomto prípade platia slová Pána Ježiša: "Nie každý, kto mi hovorí Pán, Pán, pojde do nebeského kráľovstva..."

jk

Z dopisu rodičom

Ahoj milá babičko a dědo,

nejprve moc pozdravů a velikou omluvu za naši dlouhou odmlku. Je toho taklik nového, že ani nevím, čím začít. Jak víte, po návštěvě Vašeho sboru jsem s Járou našla zde v Jablonci kresťanský sbor, kam jsme začali chodit. Zprvu jsme byli rozpačití a já i nedůvěřivá, ale pak se nám začalo vše objevovat v neznámé Boží lásce. O pocitech Vám povím raději osobně, když budete chtít. Chodili jsme každý čtvrtok a v neděli i s holkama, ty do besídky. Setkávali se s lidmi, kteří žijí s Pánem, a najednou jsme jaksi zjišťovali prázdnostu v našem dřívějším způsobu života. Už jsme necháeli vést svůj život sami, uvěřili jsme a prosili Pána, aby vstoupil do našeho života. A tak jsme se postupně já i Jára stali Božími dětmi... Prožívám nepopsatelné chvíle ve svém životě a Jára by Vám to jen potvrdil. Mám také neuvěřitelnou chuť duchovně růst a prosím Pána, aby mne vedl. Tak to je zatím vše k nové zprávě č. 1...

Mějte se moc hezky, opatrujte se a poslední verš, který mi přišel na mysl, "sláva i moc patří Bohu našemu..."

Vaše Jana

Milá babičko a dědo,

navazuji na dopis od Janiny a všechny Vás moc a moc pozdravuji a myslím na Vás...

Prožíváme s Janou nové narození a jsme oba šťastní z poznání, kterého se nám dostalo. Našli jsme ve sboru stejně jako Vy nové přátele, spasení skrze našeho Pána, začali jsme úplně nový život. Změnily se všechny hodnoty, všechno zaniká v pomíjivosti, jen milosrdenství a láska našeho Pána a život skrze něj je věčný. Nejsou vůbec slova, kterými by se dalo vyjádřit, co všechno cítíme a jakou máme radost, že Bůh přebývá v našich srdcích. Haleluja. Musím Vám také podat svědecství o síle a moci Pána, od okamžiku, kdy jsem Pána přijal, nekouřím. Bez jakýchkoliv předsevzetí, přání, sebeovládání či čehokoliv podobného jsem přestal kouřit, jako kdybych nikdy nekouřil. Ve skříně v kuchyni jsou nedokouřená marlboro, která jsem kupil na vánocce. Nemám chuť, neprožívám abstinenci nekolid, prostě jako kdybych nikdy nekouřil. Chvála Pánu.

I v podnikání jsem naprosto klidný, i když teď zažíváme nejistou dobu, protože naši dodavatelé zkazili zakázku na výrobu nábytku a je s tím spousta problémů a prozatím je kolem i dost nevyjasneného. Dnes jsem už klidný, dílo se daří jen tehdy, je-li to Boží plán a Pán nám ukáže naše místo...

Lukáše jsme teď dlouho neviděli, protože je pořád nemocný. Má něco s průduškami a už se nám po něm stýská. Nevíme prozatím, jestli ho máme brát v neděli na besídku nebo ne, ale věříme, že i toto nám Pán sdělí. David chce jít na ekonomku, a tak se učí o něco pilněji matematiku. Přál bych mu to, je opravdu hodný, jen je pomatený z televize. Ale udělal mi velkou radost, protože se nenápadně zajímal o sbor a o Bibli...

Pozdravujte Věru a Magdu a Stáňu, moc se na ně těšíme. Stáňovi prosím vyzíde, že jsem přijal Pána a to, o čem jsme se bavili v hospodě, byl nesmysl. Byli bychom rádi, kdybyste přijeli na lyže a na takovou malou zimní dovolenou. Pouvažujte o tom, udělali byste nám velkou radost. Budeme se těšit.

Pán s Vámi.

Váš Jára.

* * * *

Nebývá naším zvykem zveřejňovat soukromé dopisy. Ale zde jde o rodinu, která žila ve světě a pak se najednou setkala s Kristem. A toto setkání znamenalo radikální změnu v jejich životě. Změnu směru a cíle života. Nejprve Pán přitáhl k sobě rodiče. A téměř vše záleželo na spásce jejich dětí. Uvěřila dcera a vnučka. Ale syn žil od rodičů daleko a když přijel své rodiče navštívit, musel být i se svou rodinou jistě šokován změnami v životě rodičů i sestry. Jak vyplývá ze synova dopisu, probíral nastalou situaci se svým švagrem v hospodě. Ale Pán Boh zasáhl i do jeho života a přitáhl ho k sobě, a to ne po mnohaletých duchovních bojích, ale velmi rychle. Járovi rodiče měli z obrácení svých milych obrovskou radost, kterou chtěli sdílet i s námi. A protože všichni zainteresovaní souhlasí s naším návrhem otisknout část jejich dopisů v časopise, chceme se s touto radostí sdílet i s vámi. Možná to bude pro někoho váhavého povzbuzením, inspirací, návodem, pro někoho, kdo stojí v podobné situaci, na rozcestí a potřebuje poradit, kterým směrem se dát.

A ještě jeden podnět pro Vás, milí čtenáři. Nemáte podobné zkušenosti? A nemyslite, že by mohly potěšit a pomoci někomu dalšímu? Pokud ano, zkuste nám své podněty zaslát na naši adresu.

- * Meritkem naší lásky k Bohu je láska k blížnemu.
- * Žijeme sice na svete ale bez toho, aby žil svet v nás.
- * Nemôžeme konáť Božie dielo bez toho, že Boh nie je naším spolupracovníkom.
- * Nemáme skutočný záujem o spoluprácu s Bohom, pokiaľ nás to nič nestojí.
- * Kresťan nemôže byť súčasne nahnevany i šťastný.
- * Najväčšia sloboda je sloboda od hriechu.
- * Ak naozaj poznáš Krista, budeš mať záujem, aby Ho poznali aj iní.
- * Iba ten, kto si je vedomý svojej slabosti, môže byť silný v Pánovi.

O návštěvě v Juhoslávii

Na počiatku tohto roku som druhý raz navštívil naše bratislavské zbory v Juhoslávii. Pozvali ma k účasti na evangelizácii, ktorá tam v tom čase prebiehala.

Prvý dni po príchode som cítil akýsi zvláštny nepokoj, strach, ktorý som si doniesol z domu. Za každým rohom a na každej ulici som čakal, že sa stretnem s nepriateľom. Áno, bol som v nepokojnej Juhoslávii, ako o nej očíti pozorovatelia hovoria: "Juhoslávia je osie hniezdo." No, prešiel týždeň a so žiadnym nepriateľom som sa na ulici nestretol. Veď nepriateľ tu nechodi po uliciach, ale je v srdciach bezbožných ľudí, kde vládne národnostná a náboženská nenávist, ktorá vyvrcholila v nezmyselnú krvavú občianskú vojnú.

Na okraj chcem pripomenúť, že blízko miesta, kde som bol ubytovaný, ešte pred niekoľkými mesiacmi stálo päťdesiatisícové priemyselné mesto Vukovar. Po sedemdesiatich dňoch bombardovania tam nezostal stáť temer ani jeden dom. Čo prežili obyvatelia, si dokážete predstaviť. A taky istý osud stihol niekoľko desiatok dedín.

Dolnozemskí Slováci, žijúci vo Vojvodine, ktorá je územne rozdeľená do troch oblastí: Bački - Banát a Sriem sú nám veľmi blízki. Žije ich tam okolo 65 tisíc. Zvlášť veriaci z Kristovej Cirkvi bratov - medzi ktorými som bol - sú vyrovnaní aj s tým, čo sa v ich krajině deje, vediac, že sú v rukách Božích. Neslažujú sa ani nerepcú, čakajú trpeživo na pomoc zhora. A čo ostatných? Chodiac medzi nimi po uliciach, videl som na ich tvári a v očiach nevyslovenú otázku: Prečo, prečo, ach, Bože, prečo na nás toto všetko prišlo? Nad tým mnohovravným "prečo" by sa mal každý človek veľmi vážne zamyslieť, nielen v Juhoslávii, ale aj u nás v Česko-Slovensku.

Samotná evangelizácia prebiehala vo veľmi pokojnej atmosfére. Ľudia boli prístupní pre zvestovanie Słovo. Iste k tomu vo veskej miere prispeli aj tie nepokoje. Evanjelizačné tyždne boli v Petrovci, Kovačici, Staréj Pazovej a v Padine. Tieto evangelizácie neboli pripravované nejakými propagačnými prostriedkami, ale v tichej modlitbe veriaci pozývali vo svojich obvodoch susedov a spoluobčanov na evanjelizačné večery. Vďaka Pánovi, účasť bola veľká, niekedy chýbali miesta. To nebol výsledok nejakej organizovanej snahy, ale organickej jednoty bratov a sestier v modlitebnom zápase za hynúce duše.

Kázané Slovo sa mocne a zjavne dotýkalo sŕdc kajúcich hriechníkov. Už v priebehu zhromaždení vstalo niekoľko žien a v úprimnom pokáňu vyznávali svoje hriechy a prosili Pána Boha o milosť. Boli sme hlboko dojati a v pokore sme sklonili hlavy pred mocou evanjelia.

Mali sme medzi sebou aj brata Nakana s rodinou z Japonska. On pracuje ako profesor na ambasáde v Belehrade. Vydával svedectvo, ako sa pred 15. rokmi obrátil na univerzitu, keď mu svedčil o Pánovi Ježišovi jeho spolužiaci. Do tej doby nevedel nič o živom Bohu ani o Pánovi Ježišovi, lebo pochádzal z buddhistickej rodiny. Bol prvým kresťanom v rodine, jeho rodičia to veľmi ľahko niesli. Jeho manželka Kaoru sa obrátila k Bohu ako druhá vo svojej rodine, jej veriaci teta sa za ňu modlila 17 rokov. Majú tri deti, ktoré vychovávajú vo viere v Pána Ježiša. Brat Nakano smutno konštatoval, že zo 120 miliónov

Japoncov je iba necelé procento kresťanov. Ti sú vo 120 zboroch, z nich 5 zborov má viac ako 300 veriacich.

Nakanovci za necelý rok sa zrejme vrátila domov, aby tam zvestovali Krista. Je to tam tažké niesť evanjelium, ale bratia a sestry z Juhoslávie sa za nich budú modliť.

A my sa môžeme k týmto modlitbám pridať nielen za Japonsko, ale i za prácu Pánovu v Juhoslávii.

pk

Hráz

Pred lety se na stredním Slovensku protrhla hráz prehrady, kam ukládala blízká chemička kaly. Bahno se tehdy vyvalilo protrženou hrázou ven, smetlo blízké stavení i s celou rodinou, zaplavilo blízká pole, řeku i vesnice. Ještě po letech mi moji slovenští přátelé ukazovali zřetelnou hranici, kde se těsně před jejich domem páchnoucí břečka zastavila. Dnes tomu říkáme ekologická havárie. Je to velmi zlé, zvlášť při jde-li přitom někdo o život.

Existuje však ale jedno protrhnutí hráze, kdy se špina a kal valí ven, a přesto se všechni kolem radují. Takovou událost Bible nazývá pokáním. Tlak v lidském srdci musí dosáhnout napětí, kdy člověk nevydrží, padá na kolena a všechno zlé, co dosud ukryval v srdci a co ho sužovalo, vypustí před Boží tvář na modlitbě ven. V takové chvíli musíš na sebe vyznat každou malichernost, která tvé srdce nějakým způsobem znečišťuje. Když jsi potom prázdný, může přijít ten, kterého tolik čekáš, Pán Ježíš Kristus. Může přijít jako "úklidová četa" a tvé nitro vyčistit svou láskou. Až potom tě může naplnit svým pokojem.

Když jsem tě poprvé potkal, byl jsem odzbrojen tvoji opravdovosti a upřímnosti! Přesto, chceš-li být opravdu Božím dítětem, musíš i ty prožít tuto "nehodu" protržení kalové hráze ve svém srdci. Jen tak se lze nechat naplnit něčím lepším, co ve svém důsledku přináší včetný život.

S.K.

Prečítali sme... .

Ježiš - prvý socialist?

Bývalý sovietsky prezident Michail Gorbačov včera počas súkromej návštavy v Izraeli vyhlásil, že Ježiš Kristus bol "prvý socialist, prvý, čo hľadal lepší život pre všetkých. Bol prvý, čo s piatimi bochníkmi chleba dokázal nakŕniť 5000 ľudí."

"Pozdravujem priekopníkov socializmu... rovnako ako blahorečím ľudu Izraela v tejto krajine", uviedol počas pobytu v galilejskom údolí Bajt Šean, kde navštívil jeden z kibucov. (Smena 16.6.1992)

Pozn. red.: *Myslímme si, že je to zaujímavé zaradenie Pána Ježiša. Bolo by to však malo, keby bol iba socialistom. On je omnoho viac. Je Záchrancom a chce byť aj Pánom života každého z nás. Len vtedy bude mať pre nás pravý význam.*

jk

Slova světa:

Slova Ježiše:

Blahoslavení (blažení) jsou ti, kteří

jsou chudí v duchu (v.3)

pláčou (v.4)

jsou tiší (v.5)

hladoví a žízní po spravedlnosti (v.6)

jsou milosrdní (v.7)

mají čisté srdce (v.8)

působí pokoj (v.9)

jsou pronásledováni pro spravedlnost
(v. 10)

Blaženi, to jsou:

sebevědomí, kteří vše vědí a dovedou

jsou spokojení sami se sebou

hrdí, mocní, významní

soběstační, jejichž měřítko je vždycky správné

prosazující sebe

ochotní přistoupit na cokoliv

agresivní, ctižádostiví

přizpůsobiví (hlavně ať projdou)

Z učitelských poznámek L. Richardse (die Wegweisung 5/92)

Pájčky - ano či ne?

Dnešná nejistá doba je silně poznamenána ekonomickými otázkami.

"Jak mám vyjít s penězi?" - "Potřebuji stavět dům" - "chci si kupit auto", "chci si zařídit byt". Ale to všechno stojí peníze. Kde je vzít a nekrást? *Může si křesťan půjčovat peníze?*

Jeden ze starších radikálních názorů na Ř 13,8 byl, že křesťan doslovně "nemá být nikomu nic dlužen" a že tedy nemá využívat půjček k zajištění života. Je to stanovisko zásadní a jednoznačné. Pomůže nám ale vždy v našich problémech?

Co k tomu říci z hlediska víry a biblického poznání?

1) Bible ve Starém I v Novém zákoně počítá s existencí půjček.

Pro Židy to bylo samozřejmostí:

3M 25,37; 2M 22,25 - zakazovala půjčování Židovi na lichvou (neúměrný úrok)

5M 15,5-15 - v případě nouze měli ochotně a štědře půjčit.

5M 24,10-13 - chudému se nesměla brát zástava na noc!

V Novém zákoně hovoří Pán Ježíš o půjčování v L6,33-35 - že máme půjčovat i tam, kde nečekáme zisk,

dále v podobenství o dvou dlužnících (Mt 18,24 a L 7,41) a v podobenství o nepravém šáfáři (L 16).

Mohli bychom tedy říci, že Pán Ježíš existenci půjček předpokládá a neodsuzuje je.

2) Římanům 13,8 v souvislostech textu nemusí být nutně spojeno s peněžním dluhem. Člověk může dlužit leccos. Pavel se považoval za dlužníka moudrých i nemoudrých, Židů i Řeků (Ř 1,14), i když od nich vlastně neměl nic vypůjčeno. Můžeme být dlužní např. pečlivosti v práci, ve výchově dětí, ve svědectví spolupracovníků atd.

V souvislosti textu jde o následující dluhy, které by u věřících být neměly:

- **Řádné placení daní** (na to jsme nebyli zvyklí - daň nám až doposud strhli automaticky - dnes začíná opět daňové přiznání - a daňový únik je dluh vůči státu).

- **Řádné placení cla - neobcházet zákony.**

- **Úcta v jednání s druhými lidmi.** Ne hulvátství, hrubost, netrpělivost a neochota - to vše jsou naše dluhy vůči bližním.

- **Láska k druhým** - Znění 8. verše, i když to tak zdánlivě možná vypadá, že druhé milovat nemusíme - spíše naopak tím více - to je naš největší dluh.

- **Peníze** - samozřejmě to platí i pro ně: Slovo **nic** zahrnuje vše - tedy i peníze.

3) "nedokonavý vid" - "nebývejte"

Je použit v kralickém textu. Není řečeno striktně "za žádných okolností nebudte", ale s určitou pojistikou trvající "nebývejte" Boží slovo předpokládá, že občas nějaký dluh máme, ale nemá to být "trvalý stav". Znamená to "NEŽÍT NA ÚVĚR"!

Když jsem četl knihu "Život na úvěr", kdy jistá ambiciózní žena chtěla mít všechno a to hned. Proto neustále půjčovala, až se do půjček zapletla jako do sítě a skončila jako ztrskotanec - zemřela v bídě a v ostudě.

Moje stanovisko k půjčkám:

V současném světě je pro řadu lidí obtížné, ne-li úplně nemožné se půjčkám vyhnout. Proto bych rád k tomuto "nutnému zlu" doporučil několik zásadních bodů:

1) **Půjčuj si jen na životě nezbytné věci (stavba domu, nent-li jiné řešení, zařízení bytu atd.) Televizor, video, hifi-věž, chata, sportovní potřeby apod. nejsou věci nezbytné. Není to ani auto (ovšem věc je jiná, je-li auto nezbytným doplňkem tvého zaměstnání).**

2) **Uvědom si, že půjčka člověka svazuje (Př 22,7.26.27)**

3) **Žij tak, abys vylehl s tím, co sám získáš. Je to nedůstojné, chodíme-li si trvale využívat. Je to znakem toho, že něco v našem životě není v pořádku.**

4) **Mustěš-li už si vypůjčit, půjč si jenom tolik, co jsi schopen vrátit. Vědomě nesplaceň dluh se rovná krádeži!**

5) **Při půjčce dbej na to, aby její podmínky byly jasně formulovány. Dohodnuté body striktně dodržuj.**

A závěrem konstatování jednoho mého bývalého spolupracovníka: "Půjčování je zlé! Člověk si půjčuje cizí peníze, ale vracet musí vlastní!"

tp

Misije "Světlo evangelia" v Rovně (SNS)

Před asi třemi lety založilo několik bratří misijskou organizaci "Světlo evangelia". Řadu let předtím pracovali v ilegalitě. Jejich život však provázela jediná modlitba: "Jak přinést evangelium našim spoluobčanům?" Jakmile se situace změnila, okamžitě jednali. Začátek byl těžký. Věřili však svému Pánu Ježíši Kristu. Během tří let se misijní činnost silně rozrostla. Před bratřími stojí nové požadavky. Jak pracují?

1) Vysílání misionářů:

V posledních dvou letech bylo vysláno asi 50 misionářů do různých částí SNS. Službou těchto věřících vzniklo asi 40 nových sborů, částečně na místech, kde až dosud věřící lidé nebydleli. Zvláště v oblasti Vladivostoku, Jakutsku, v oblasti Uralu, Středního Ruska a na Ukrajině.

2) Rozesílání Biblí a literatury:

Po umožnění radiového vysílání a otiskování článků v novinách se blási řada lidí, kteří touží po Bibli. V poštovním oddělení misije bylo rozesláno asi 3000 balíčků s knihami a Biblemi. Na misijské se také obrací řada lidí s osobními problémy. Tato práce znamená velké náklady, protože všechnen materiál se rozdává zdarma.

3) Lékařská práce

Protože je všeobecně známo, že misijská práce má spojení se zahraničím, hlásí se také řada lidí s prosbami o lékařskou pomoc. Hledají se věřící lékaři, ochotní pomoci těmto lidem. Je-li to možné, opatrují bratří z Německa tyto lékaře jednoduchými přístroji a léky. V Rovně vybudovali s pomocí záchranné služby lékařskou domácí službu.

4) Biblická výchova

Nové sbory vyrůstají skokem. I když práce na některých místech trvá jen dva roky, uvěřilo častokrát na 110 - 150 lidí.

Proto musejí být mladí křesťané rychle vyučováni biblickým pravdám.

Velkou pomocí jsou vyučovací kurzy Jana Gibsone. Kromě toho byla u Doněckého otevřena biblická škola. Žije zde asi 40 žáků se svými rodinami. Rok se zde budou učit, aby se pak opět vrátili do svých sborů. Část z nich se hlásila jako misionáři. Letos je to 18 věřících.

Všichni spolupracovníci misije dostávají jen nepatrný obnos, aby bylo zajištěno pouze základní zaopatření. Jinak žijí v důvěře, že Pán Bůh se o ně postará.

Pomoc bratří z Německa věřícím v bývalém SSSR

16. března 1992 vyjelo 8 nákladních automobilů z Drážďan, Wiedenestu, Weitfeldu a Dillenburgu jako transport pomocí do SNS. Na automobilech bylo naloženo asi 120 tun materiálu, z toho asi 90 tun potravin. Jedna německá obchodní společnost darovala potraviny v hodnotě asi 350 000,- DM. Jeden výrobce medikamentů daroval zboží v hodnotě 800 000,- DM.

Po 32 hodinách jízdy bratří dosáhli jako první stanici Rovno. Zde bylo složeno asi 25 tun. Kromě jiného také množství knih, které byly dále letecky přepraveny do Jakutsku. Kromě toho je očekávání bratří z Novosibirska. Ti se vydají na dlouhou cestu, aby převzali nákladní auto s potravinami. Když večer odjížděli, ptali se jich němečtí bratří, jak taková dlouhá cesta bude trvat. Nákladní auto typu Kamaz bylo zakoupeno ve východní části Německa. Dozvěděli se, že po 7 dnech šťastně dorazili do Novosibirska.

Cesta pokračovala dál přes Kyjev, Charkov do Doněcka. Tam je další centrum misije - biblická škola. Neděli strávili s věřícími v Charkově ve společném obe-

cenství. Během shromáždění uvěřilo několik lidí v Pána Ježíše jako svého Pána. Je to znamení velké otevřenosti pro evangelium. Cíl bratří byl však ještě o 1300 km dál - Volgograd. Bratří z Rovna prosili o to, aby se pomoc dostala i tam.

V tomto městě pracoval asi dva roky jeden misionář. K novému sboru patří asi 35 členů, 40 se jich hlásí ke křtu. Pobožnosti navštěvuje na 250 lidí. V misijní práci je třeba pomoci na každém kroku. S potřízemi si pronajali místnost. Jinak se odehrává vše v bytě misionáře. Je podivuhodné, jak vděční jsou věřící i za málo. Nečekají na velkou pomoc, využívají i to málo, co mají. Zboží bylo složeno v jedných ruských kasárnách. Tím je mají zajištěno. Tento sklad zajistil jeden vysoký důstojník, který uvěřil. A protože misie nemá vlastní auto, nařídil velitel, aby armádní vozidlo se třemi vojáky pomáhalo misiji rozdělovat potraviny. Dostal za to jako projev vděčnosti Bibli. Pro bratří z Německa bylo velmi dojemné být na místě, kde ztratilo život mnoho jejich blízkých. Ted směli pomáhat, aby se v tomto městě zvěstovalo evangelium. Následky války jsou viditelné ještě dnes.

U vstupu do města je nápis: "Stalingrad - město hrdinů". Dnes to však téma nikoho nezajímá. V současnosti Volgograd patří k městům s největšími zásobovacími problémy v Rusku. Mléko už není řadu týdnů. Chléb se daří zajišťovat jen s velkými problémy. Řada potravin z obchodů zmizela. Staří lidé vzpomínají na zimu 1945/46. "Tenkrát to bylo těž takové" - vyprávějí. Bratří byli o to víc dojati, když

Užitečná pomůcka pro studium Bible:

K rychlé orientaci v Bibli slouží sada 48 kusů samolepek s názvy biblických knih. Samolepky se vlepí na okraj prvního listu příslušné biblické knihy tak, že část se jménem knihy přecíňvá z listu. Název knihy je z obou stran samolepky, skupiny knih jsou barevně odlišeny. Cena je 34 Kčs. Při větším odběru sleva až 6 Kčs. Rabat pro registr. prodeje je 15 až 20 %. Dodavatel: "KASOA" - Ing. Karel Adamík, Budovatelská 4811, Zlín.

slyšeli odpověď na otázku bratří v tomto městě, co potřebují nejvíce: Bible, evangelizační knihy. Dary jednotlivců umožnily, že bratří dostali peníze, aby si mohli koupit místo ke shromažďování. Je podivuhodné, s jakým obnosem se tu dá pomoci. Za 100,- DM může v Rusku žít misionář i s celou rodinou celý měsíc. Bratří z Německa po 12 dnech se opět vrátili domů. Zůstala však jedna otázka, položená věřícími ve Volgogradu: "Kdy zase přijedete?"
(Podle Die Wegweisung 6/92)

SLYŠTE PODOBENSTVÍ

Jedna hraběnka hledala vychovatele pro svého šestiletého syna. Doporučili jí později slavného básníka Christiana Furchtgotta Gellerta (1715-1769). Křestanům je znám svým chorálem "Ježíš žije, já s ním také..." Matka pozvala mladého učeného muže domů a řekla: "Nedělejte prosím z mého syna učeného pedanta, nežádám víc než malý přehled v řečech, zeměpisu, dějepisu, matematice a chemii. A prosím vás, také z něho nedělejte stále se modlícího křestana. Úplně mi stačí, když se naučí desatero a katechismus a když v neděli půjde do kostela. Chci ze všeho takový ten správný náčer!"

Gellert ve vší trpělivosti vyslechl přání své možné budoucí chlebodárkyň. Po krátké chvíli přemýšlení pak řekl: "Paní hraběnko, je-li to Vaše přání, pak vám chci ve vší ponížnosti poradit: Objednejte si raději natěrače!" Gellert se krátce uklonil a odešel.

(Heinz Schäfer - Hort ein Gleichnis)

Zprávy ze sborů

Vo večerných hodinách v sobotu, 27. júna 1992 povolal Pán života a smrti do nebeského domova milá sestra Karolínu Opavskú z bratislavského sboru. Stalo sa tak po tažkom, no z Božej milosti krátkom utrpení. Sestra Opavská od roku 1948 vyznávala Pána Ježíša ako svojho osobného Záchrancu a Pána. Verne každému svedčila o Jeho láske životom i slovom. Bola známa i vernosou v návšteve každého zhromaždenia a pre každého mala slovo lásky a záujmu. Na zemi sa dožila 70 rokov. Na pohrebnom zhromaždení, ktoré sa konalo 3. júla na cintoríne Slávičie údolie v Bratislave, poslúžili Božím slovom bratia Hrdina a Nekläpal. Obaja zdôraznili príkladný život viery zosnulej sestry, ale aj nádej na stretnutie sa s ňou v tých lepších nebeských príbytkoch. Zazneli aj slová evanjelia. Áno, je ešte aj čosi horšie ako smrť a to je hriech. Preň musel Boží Syn platiť životom. V Jeho jedinečnej obeti je odpustenie a večný život. Toto všetko prežíva aj sestra Opavská a tak jej patrí náš pozdrav nádeje - Dovidenia doma u Pána. jk

Dne 28. 8. 1992 odešla ke svému Pánu do nebeské vlasti milá sestra Pavla Bolková z havírovského sboru. Dožila se vysokého věku 81 let a shromáždění věrně navštěvovala spolu se svým manželem 58 let. Věřící z Havírova vděčně vzpomínají na její věrnou službu živému Bohu, kterého upřímně milovala.

Ve vsetínském shromáždění povolal Pán života a smrti po těžké nemoci 3. července bratra Miroslava Svačinu, tichého a milého člověka, který až do konce trpělivě nesl nelehkou zkoušku své víry.

VYDAVATELSTVÍ KŘESŤANSKÝCH SBORŮ INFORMUJE:

V předcházejících měsících vyšly tyto knížky:

1. Nesahejte mi do svědomí, autor K. Kolman - cena 25 Kčs.
2. Ten, který nikdy nespí, autor A. Wenigerová-Nogová - pohádky o zvířatech, která poslouchala hlas z věčnosti. Cena kolem 20 Kčs.
3. Napůlpozávěry, autor D. Henych - bohatě ilustrovaná kniha moderních pohádek s biblickými závěry a verši. Cena kolem 20 Kčs.
4. Přátelství bez mezí, napsala Joni Eareckson Tada - obsahuje doporučení, jak jednat s postiženými lidmi. Světoznámá autorka vychází ze svých vlastních zkušeností, které dokládá Písmem. Cena kolem 30 Kčs.
5. Normálny život kresťana, autor W. Nee - jde o výklad vybraných kapitol listu Římanů (slov.). Cena kolem 20 Kčs.
6. Blahoslavená, která uverila, autor M. Bielik - úvahy o ženách Nového zákona, k nimž zaznívá nový impuls z Božích nebo Ježíšových úst (slov.). Cena kolem 30 Kčs.
7. Dnešné evangelium, autentické či vymyslené, autor W. J. Chantry - rozbor obsahu evangelia zvěstovaného v současné době v porovnání s biblickým obsahem evangelia (slov.). Cena kolem 15 Kčs.

8. Perspektívy o Bohu, autor P. Bolognesi - v současné době mnohým 47 876
křesťanům schází jasný pohled na Boha, na Jeho osobu. Myšlenky obsažené
v této knize bratra, který navštívil před časem naše sbory, navazují na obsah evangelia
dle knihy Dnešné evangeliu... (slov.). Cena kolem 15 Kčs.

9. Do plnosti stvorenia, autor A. M. Wolters - biblické základy reformačního světo-
názoru. Autor podává náčrt a rozbor tří bodů zvratu v lidských dějinách: stvoření, pád
a vykoupení (slov.). Cena kolem 20 Kčs.

Kormě publikací Vám nabízíme:

a) leták: **Po vytržení církve**, který bychom měli nechat na pracovním stole nebo na
jiném místě, aby nevěřící přítelé, rodina věděli, co se s námi stalo po příchodě Pána Ježí-
še pro svoji církev. Je v něm také doporučení, co mají přátelé dělat, když Církev zde již
nebude. Cena asi 2 Kčs.

b) Kalendář na každý den r. 1993 - **Cestou životem**, cena kolem 25 Kčs.

c) Pokud obdržíme objednávky do 30. 11., můžeme Vám zajistit kalendář na r. 1993
s biblickými texty a barevnými obrázky z přírody formátu ležatý A4. Název: **S Bohem je
šťastný každý den**. Cena 44 Kčs.

Adresa: Bořivojova 29, 718 00 Ostrava

Zaujímavosti, informácie

19. mája 1992 zneli v priestoroch predsedníctva vlády ČSFR v Prahe kresťanské pies-
ne, modlitby i slová evanjelia. Podpredseda vlády pán Dr. Jozef Mikloško zvolal v tento
deň celoštátnu poradu zástupcov kresťansky orientovaných mládežnických organizácií,
ktoré vznikli po rozpade bývalého ZSM. Poradu inicioval najmä šéfredaktor Deníka mlá-
dých brat Jaroslav Kratka. Ale stretli sme sa tu aj s bratom Kaczmarczykom, Pospícha-
lom, mladými bratmi a sestrami rómskeho pôvodu z Brna a s mnohými inými bratmi
a sestrami z celej republiky. Prosíme Pána, aby aj v novej vláde boli ľudia, ktorým bude
ležať na srdeci mravná a etická výchova mládeže v duchu evanjelia Pána Ježiša Krista
a kresťanských hodnôt, ktoré si razia vŕaznú cestu svetom už bezmála dvetisíč rokov.

* * * * *

V marci budúceho roku, ak dá Pán, sa chystá v nemeckom Essene veľká evanjelizácia
Billyho Grahama. Táto evanjelizácia bude od mnohých predchádzajúcich odlišná tým,
že dôraz bude kladený na osobný kontakt s neobrátenými, ktorí sa nebudú "obracať"
zdvihnutím ruky alebo iným verejným vystúpením, ale každý bude mať možnosť urobiť
svoje rozhodnutie pre Krista nenásilne a hoci aj po určitom čase, keď ho Duch Boží k to-
mu priamo dovedie. Ide o to, aby obrátenia neboli formálne. Evanjelizácia sa bude pomo-
cou satelitov prenášať aj do našej vlasti, do vybraných miest v Čechách, na Morave i na
Slovensku už v preklade. Súčasťou zhromaždení budú vystúpenia hudobných skupín
a svedectvá známych osobností. Už teraz sa modlime za požehnanie tejto nevšednej ak-
cie.

*Všecká svá břemena, jakkoliv četná a těžká, uvrhni me na svého
všemocného, všemoudrého, milujícího Otce. Pro Něho jsou to pouhá průčka*